

δύναται νὰ διοικῆται εὐαγῶς ὁ κόσμος οὗτος
ὁ δὲ ἀπεκρίθη οὕτως,
«Οἱ φιλόσοφοι ὅποταν βασιλεύσωσιν ἀρχίσουν
ἢ οἱ Βασιλεῖς συνόντες ἀληθῶς φιλοσοφήσουν.»

Ἄλλὰ ἡ Ἀγγλία ἔθνος, φιλελεύθερον, γενναῖον,
ἐνδοξον καὶ πρὸς τὰς κτήσεις εὐτυχές τε καὶ ἀκμαῖον,
πάντοτε θὰ προσπαθῆσῃ
τὴν πτωχὴν αὐτὴν Ἑλλάδα δὲν θὰ ἀδιαφορήσῃ.

Αἱ σκιαὶ τῶσων προμάχων τοῦ ἡρωϊκοῦ ἀγῶνος
Κόχραν, Ἀστιγγος Δε-Τζώρτζη, Βύρωνος καὶ Κορδικιτῶνος
ὅσοι ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος ἐπραξαν τόσας θυσίας,
οἱ ἀθάνατοι ἐκεῖνοι ἄνδρες τῆς Ἐλευθερίας
θὰ ἐξέλθουν ἐκ τῶν τάφων καὶ μετὰ φωνῆς βαρείας
θ' ἄρῳσιν δίκης παλάμας ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας.

Κι' ἡ φιλάνθρωπος Γαλλία πάποτε δὲν θὰ θελήσῃ
εἰς τὴν ἠπειρον τὸ αἶμα πανταχοῦ νὰ πλημμυρήσῃ.
Αἱ σκιαὶ περιπολοῦσι γύρωθεν τοῦ Παρθενῶνος,
τοῦ Φαβιέρου, τοῦ Σονιέρου, Βεργίνου καὶ τοῦ Μαιζῶνος
καὶ ἀνοίγοντες τὰς πύλας
κάνονται ὑπὸ τὰς στήλας.

Σὲ δὲ κραταῖα Ρωσσία, μὰ φωνὴ μακρὰν σὲ κράζει
εἰν' ὁ Ἔιδεν' ἡ σκιά του ἀφ' τὴν Πύλο σὲ φωνάζει:
«Μετὰ τόσας ἐν πολέμῳ νικηφόρους ἐστρατείας
ζητοῦν ἄλλοι νὰ ἀρπάσουν τῶν ἀγῶνων τὰς θυσίας.

Ὡ ναὶ! Ἡ Ἑλλὰς ὀφείλει τὴν αὐτῆς ἐλευθερίαν
εἰς Γαλλίαν εἰς Ἀγγλίαν καὶ στὴν κραταῖαν Ρωσσίαν.
Πρέπει δὲ νὰ συνταυτίσῃ καὶ τὴν τύχην μετ' αὐτῶν
ὑπὸ ἱερὸν σκοπὸν.

Κι' ἂν χαθοῦν αὐτὰ τὰ Ἔθνη ἅς χαθῶμεν καὶ ἡμεῖς
σύμμαχοι εὐγνωμονοῦντες ὑπὲρ δόξης καὶ τιμῆς.

Διαβάτης.

ΣΤΗΛΗ ΕΥΘΥΜΩΝ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΧΑΛΑΖΑΝ

Τὴν ἐπομένην τοῦ βομβαρδισμοῦ
τὸν ὁποῖον ἐνήργησεν ἀποτελεσματικῶς
τάτα διὰ χαλαζοβομβίδων ἢ θεία πρό-
νοια, συναγωνιζομένη τὴν δρᾶσιν τῶν
ἐπιγέγων Καισάρων, ὡς φαίνεται, ἐξήλ-
θον εἰς περιπατοῦν ἀπὸ τὴν πόλιν διὰ
νὰ θανατώσῃ τὸ πρωτοφανές αὐτὸ θέα-
μα τὸ ὁποῖον μόνον οἱ κάτοικοι τοῦ
Βελγίου ἀπῆλθανσαν πρὸ ἡμῶν καὶ οἱ
δημόται τοῦ Δεδαγατς τελευταίως.

Ὁμολογῶ διὰ τὸ θέαμα μὲ συνεκτι-
ρησε διὰ δύο λόγους.

Πρῶτον διότι ἐβρομβαρδίσθημεν ἐνῶ
εὐρισκόμεθα εἰς ἐντελὴ οὐδενερότητα
καὶ δεύτερον διότι ἐσυλλογισθῆμεν τοὺς
πιωχοὺς συμπολίτας μου θύματα νέ-
ας υπερτιμῆσεως. Τῶν δελουινάκων.

Ἡ κομρὴ πόλις τοῦ Ἀγοστολλίου
πλέοντα εἰς τὴν λάσπην, κατὰμεστος
ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν ἐκυναχθέντων δέν-
δροστοιχειῶν, καὶ εὐρισκομένη ὑπὸ
τὰ ἐρετρία τῶν κεράμων καὶ τῶν τζα-
μιῶν, ἦτο τελείως ἀγνώριστος καὶ ἀ-
πελπιστικῶς ἀγρία.

Διερχόμενος ἐκ τῆς προκυμίας ἐν-
θα καὶ μεγαλειτέρα ἢ καταστροφῆ, συ-
νήνησα κάποιον γέροντα ὅστις κατεγί-
νετό μετ' ἐπιμελείας νὰ μαζεύῃ ἐλθὲς
μέσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα καὶ ἀπὸ τὴν
λάσπην τοῦ δρόμου.

Τὸν ἐπλησίασα καὶ τοῦ λέγω:
— Ἐ! μπάριμα; Πῶς τὰ πέρασες
ἀπὸψε; Δὲν πιστεύω νὰ εἶδες εἰς τὰ
πόδια σου μεγαλιέτερο κακὸ.

Ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ διακόψῃ καθό-
λου τὴν ἐργασίαν του καὶ χωρὶς οὔτε
γὰν νὰ ἐκκινήσῃ τοῦ ἀπαντᾶ.

Τόσο μεγάλο κακὸ σοῦ φαίνεται ἢν
ἐσπᾶς τὸ χαλάσι καμπόσα τζάμα;
Δὲν εἶσαι ἄδικον νὰ ἐκπλήττωσαι
διότι τοῦ λόγου σου εἶσαι νέος καὶ ἴσως
εἶναι δυνατόν νὰ ἐλεῖσθαι πῶς ἐξη-
μεροπύτουσε ἢ ποιητρία διὰν ἐκέρδιζε
τὸ κόμμα μας τὴν σημερινὴν ἐκλογὴν
Ἐπερσοῦσε βδομάδα ἐλόκληρη ὅσο
νὰ καθαρισθοῦν οἱ δρόμοι ἀπὸ τὰ
τζάμα!

ΠΑΡΑΚΛΗΣΕΙΣ

Τὸ ζήτημα τοῦ ἄρτου ἐξήλθε πλέον
ἀπὸ τὰ ὄρια τῆς σοβαρότητος καὶ κα-
τήρησε κωμικόν.

Δὲν ἐπάρχουν ἄλευρα, δὲν ὑπάρχει
ψωμί. Ἐρχονται ἄλευρα, πρέπει νὰ
σηκωθῆ κανεὶς ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα διὰ
νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ψωμί ποῦ τοῦ χρειάζε-
ται.

Τὴν δὲ ἐπερτίμησιν δικαιολογοῦν ἂ
παθέστια οἱ ἄρτοποιοί, ἰσχυρίζονται
διὰ πληρώων κατ' ἑβδομάδα πρόσοσι-
μα εἰς τὸ Πταισματοδικεῖον καὶ δὲν
τοὺς συμφέρει νὰ πωλοῦν φθινότερα.
Σοῦ λέγουν δηλαδὴ καθαρά οἱ ἄνθρω-
ποι διὰ τὸ πρόσοσιμον τὸ καταλογίζου-
ν εἰς βάρος τῶν καταναλωτῶν.

Ἀναγκαζόμεθα λοιπὸν νὰ παρακα-
λέσωμεν τὴν Ἀστυνομίαν νὰ πάσῃ
πρὸς Θεοῦ αὐτὰ τὰ πρόσσιμα διότι
δὲν συμφέρει καθόλου νὰ τὰ πληρώνω
ἐγὼ καὶ ὁ ἄλλος.

Ἐπίσης παρακαλοῦμεν τὰς ἀρμοδί-
ας ἀρχὰς νὰ μᾶς πληροφορήσουν, ἀπὸ
πότε ἤρξατο καλλιεργουμένη ἐνταῦθα
ἡ κ τ η ν ο τ ρ ο φ ί α, διότι ὄρισ-
μένως δι' αὐτὴν θὰ χρειάζονται αἱ με-
γάλα ποσότητες τῶν πυύρων τὰς ὁ-
ποίας εἰσάγουν οἱ προνοητικοὶ ἄρτο-
ποιοί.

Καὶ μίαν τελευταίαν παρακλήσιν.

Νὰ συνεννοηθοῦν οἱ ἄρτοποιοὶ με-
τὰ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς καὶ νὰ
μᾶς δοῦσιν ἐπὶ τέλος πόσας ἡμέρας
τῆς ἐβδομάδος πρέπει νὰ νηστεύομεν,
κατὰ τὸ νέον Φουροαρολόγιον, διὰ νὰ
παύσωμεν παραπονούμενοι ἐπὶ μα-
ταίῳ!

Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ

ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἡ δεσποινὴς ἀσσεξαντιγ,
θερμῶς παρακαλεῖται
αὐτῶν τῶν προστάσεων
νὰ μὴν ἐπιωφελεῖται
κι' εἰς ἐποχὴν νηκώσεως
κ' ἐρώτων μαζέξιν
νὰ μᾶς πωλήσῃ αὐτὴν
εἰς τετραπλὴν ἀξίαν!

ΣΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ

Χρυσέ μου Βασιλέα,
σηκώθη' ἡ αὐλαία
καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς
ποῦ αἶματ' ἀποστάζει,
κι' ἐμᾶς παρουσιάζει
ἢ τύχη ἀπηνῆς!

Ἐσήμανεν ἡ ὥρα
ἐκείνη τῆς στιγμῆς,
νὰ μποῦμε πλέον τώρα
στὰ αἵματα κι' ἐμεῖς.

Τὸ βλέμμα Κωνσταντίνου
πρὸς τὴν Ροδόπην τείνει
καὶ ἰδέσ τα τὰ τσακάλια
πώσῃκωσαν κεφάλια.
Ἴδὲ τοὺς μισθοφόρους
τῆς βρομερᾶς φυλῆς
μὲ τοὺς ἀετοφόρους
Καισαροβασιλεῖς,
ὅπου εἰς ὀδυνάτων
τὰ πτώματα πατοῦν
κι' ἐπὶ κατορθωμάτων
τῶν Σῶν συνομοποῦν.

Ἄγριοι βγήκαν λύκοι
ποῦ μὲ τὸ οὐρλασμά τους
ταράζουσι τὸ πᾶν
καὶ τὴ Θεσσαλονικὴ
ἔχουσι συνθημά τους,
Κιλκίς, Καβάλλα, Σέρρας
καὶ τὸ Σαορὴ Σαμπάν.

Χρυσέ μου Βασιλέα,
ξεδίπλωσ' τὴ σημαία
καὶ Σὺ μέσ' στὴ σκηνῆ.
Χωρὶς πολλὰ καὶ λίγα
μὴ λησιμονᾶς τοῦ Ρήγα
κι' αὐτὸ τοῦ Πατριάρχου
τ' ἀθάνατο σχοινί!

Χρυσέ μου Βασιλέα,
μᾶς προσκαλεῖ ὁ Ἄρης
μὲ σάλπισμα ὀξύ.
Ξεδίπλωσ' τὴ σημαία
καὶ σι' ἄνυ καβελλάρης,
τὸ ξίφος στὸ δεξι,
φάναξ τὸ στρατό σου
τ' ἀθάνατα παιδιὰ
ποῦ πάντα στὸ πλευρό σου
συντρίβουν τὸν ἐχθρό σου
μὲ λέοντος καρδιά.

Χρυσέ μου Βασιλέα,
λατρεία καὶ χαρὰ μας,
ξεδίπλωσ' τὴ σημαία
προτοῦ τὰ ὄνειρά μας
ποῦ βλέπομε ἀπὸ χρόνια
μεμῆς ματαιωθοῦν
κι' ὡς τοῦ Μαρτιοῦ τὰ χιόνια
λυώσουσι καὶ χαθοῦν.

Χωριάτης

ΣΤΟ ΘΕΟ

Τὶ σῶφταιξα Δημιουργέ
ποῦ στέκεισ τώρα ἐμπρὸς μου
σὲ τέτοιες μέρες χαλεπῆς
μὲ κατ' ἄλλες τ' ἀστυρῆς
Μὴν εἶπὲς ἐν τῷ ἔρω
τοῦ χαλασμοῦ τοῦ κόσμου;

Μὴν εἶμαι Κόμισσ, ἐγὼ
ἢ ἄλλες ἐστειμένους
π' ὁ κόσμος ἐξ αἰτίας μου
νὰν αἵματοδαμμένους;

Μὴ σοῦπανε πῶς ἔβαλα
τὸ Στράτο γὰ ἀπάνου
γὰ νὰ μονομαχήσουσι
μετὰ τοῦ Καραπάνου;

Ἡ μήπως σοῦπαν πῶς ἐγὼ
ἤμουνα ἢ αἰτία
ποῦ ἢ πιστόλα τοῦ μιανοῦ
ἔπαθ' ἀφλογιστία,
κι' ὁ ἄλλος ποῦ ἐσκότωσε
στὸν τόπο τὸν . . . ἄερα;
Ἐγὼ δὲν εἶχα εἶδῃσι
σ' εὐτήνη τὴ φοβέρα!

Μονάχα ξέρω θετικᾶ,
πῶς μέσα στὰ πολιτικὰ
τόσα μας βαζιλικία
ποῦ τὸν καιρὸ μας χάνουμε,
ἀρχίσαμε νὰ κάνουμε
καὶ παραγκιοζιλικία!

Σὺ τὰ γνωρίζεις Ὑψιστε
τὰ τῆς ψυχῆς μου μύχια,
πῶς Σὲ αἰνῶ
καὶ προσκυνῶ
εἰς πάντα τὸν αἰῶνα.
Δὲν εἶμ' ἐκεῖνος πῶδγαλε
αὐτὰ τὰ ὑποβρύχια
καὶ τ' ἀσφυξιογόνα.

Τὶ φταίω γὰρ τοὺς σκοτωμοὺς
καὶ ἂν τὸ αἶμα ποταμοὺς
ἐπὶ τῆς γῆς κοχλάζει,
ποῦ τριακουαρτάρικο
μῶρριξες τὸ χαλάζι;

Τὶ σῶφταιξα ποῦ μῶρριξες
τέτοιες χειροβομβίδες
καὶ μῶκαμες τὸ σπῆτι μου
τζάμα καὶ κεραμμίδες,
σὰ νᾶθελε τ' ἀλέσουσι
τοῦ κόσμου οἱ δαιμόνοι;

Μῶκαμες Θε μου μιὰ δουλειὰ
ὅπου δὲν μ' ἄφησες ἐλθᾶ!
Καὶ κεραμμύδια καὶ γαλιὰ
περοῦν ἀπὸ ντριμόνι!

Δὲν μ' ἔπερνες τοῦλάχιστον
μέσ' τὸ νερό κι' ἐμένα
παρὰ ποῦ μ' ἄφησες γερό
νὰ κλαίω τὰ σπασμένα;

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΑ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Ο ΓΑΜΟΣ

Παντρεύου καπιτάνισσα
λέν' τῆς Ἑλλάδος τώρα,
καὶ πά' τὰ Δωδεκάνησα,
τὴν Κύπρο κι' ἄλλα δῶρα.

Προικὸ τῆς δίνουσι λαμπρὸ
καὶ μὲ τὸ ζῶρι στὸ γαμπρὸ
τὴν στέργουσι νὰ πάη,
ἀλλὰ ἐκεῖνη φαίνεται
πῶς... ἄλλον ἀγαπάει!

Καὶ τὴν οὐδενερότητα
μὴ θέλωντας ν' ἀφήξῃ,
γέροντα βρῖσκει τὸ γαμπρὸ
καὶ λίγο τ' ἀντιπροῖκι!

ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Ἐδῶ σὲ θέλω κάθουρα
τοῦ λέ ἢ παροῖμία
νὰ μὸν πηδᾶς σὶ κάθουρα
ἐπὶ ἀστυρῆς!

ΤΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

Νὰ μὴν εἶμαι ἐν ἀνταλλάγματα
καὶ νὰ μὴν εἶμαι ἐπὶ θυσία
γὰ νὰ στελέσῃς μόνος σου
στὴν Πόλι τὴ Ρουσσία;

